

drift, afgøres efter de gældende regler i miljøbeskyttelseslovgivningen.

Spørgsmål:

Vil det ikke kunne svække tillidsforholdet mellem en virksomhed og det offentlige, hvis en virksomhed kan drages til ansvar, selv om virksomheden har fulgt det offentlige anvisninger?

Svar:

Efter lovforslagets § 3, stk. 2, indtræder der ikke ansvar efter loven for en miljøskade, der skyldes, at aktiviteten er udøvet i overensstemmelse med ufravigelige forskrifter, der er fastsat af en offentlig myndighed. En tilsvarende bestemmelse findes i produktansvarsloven.

Ansvarsfritagelsen gælder kun, hvis skadens indtræden skyldes, at virksomheden har fulgt ufravigelige offentlige forskrifter, og hvis virksomheden derfor ikke har haft valgfrihed med hensyn til valg af fremgangsmåde m.v. Denne snævre adgang til ansvarsfritagelse skal ses i sammenhæng med det grundprincip, som lovforslaget bygger på, og hvorefter det ud fra overordnede samfundsmæssige fordelings-synspunkter må anses for rimeligt og hensigtsmæssigt, at de virksomheder, der er særlig farlige eller forurenende, og som i almindelighed opnår en økonomisk indtjening ved deres særlig farlige eller forurenende aktivitet, skal betale erstatning for de skader, som de forvolder som led i denne aktivitet.

Bestemmelsen udelukker ikke, at en virksomhed kan blive erstatningsansvarlig på objektivi grundlag for en miljøskade, selv om virksomheden har handlet i overensstemmelse med en tilladelse, der er givet af en offentlig myndighed. I disse tilfælde vil virksomhedens ansvar imidlertid kunne begrænses af den tålegrænse m.v., som indgår i definitionen af, hvad der efter loven skal forstås ved »forurening«.

Har en virksomhed f.eks. igennem en årrække haft tilladelse til at udlede spildevand i en å, vil virksomheden normalt ikke skulle betale erstatning for den forurening af åen, der skyldes den tilladte udledning af spildevand, idet forureningen i så fald ikke rækker ud over, hvad der må forventes eller tåles inden for det på-

gældende område. Der henvises i den forbindelse til bemærkningerne til lovforslagets § 3, stk. 2, i lovforslaget side 23.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der ikke grund til at befrygte, at loven skulle kunne føre til en svækkelse af tillidsforholdet mellem en virksomhed og det offentlige.

Spørgsmål:

Er forurening af egen grund omfattet af forslaget?

Spørgsmål:

Hvorledes vil en ejer af en virksomhed være stillet, hvis en tidligere ejer har forurennet virksomhedens grund?

Svar:

Den foreslåede lov indeholder ikke undtagelser om forurening på de omfattede virksomheders egen grund. Erstatning efter lovforslaget forudsætter imidlertid på samme måde som inden for den almindelige erstatningsret, at den, der er skadelidte, ikke selv har ansvaret for den forvoldte skade.

Har en virksomhed således ansvar for en skade, som den selv har forvoldt på egen grund, vil der være identitet mellem skadevolder og skadelidte, og virksomheden kan ikke rejse krav om erstatning efter loven fra andre. Har offentlige myndigheder udgifter til afværge- eller genopretningsforanstaltninger, der foretages med hjemmel i miljøbeskyttelsesloven på grund af en forurening, som virksomheden efter den foreslåede lov er erstatningsansvarlig for, kan myndighederne rejse erstatningskrav over for virksomheden.

Er situationen imidlertid den, at der på en grund opdages en forurening, som en tidligere ejer har forvoldt, og som den nuværende ejer er uden andel i, vil den nuværende ejer kunne rejse krav imod den, der har forårsaget skaden.

Det tilføjes dog, at det efter lovens § 9 er en betingelse for et objektivi erstatningsansvar for den tidligere ejer, at dennes skadevoldende handling eller undladelse ligger efter lovens ikrafttræden. Baggrunden for denne regel er, at lovens skærpede ansvarsregler ikke skal have tilbagevirkende kraft.